

Nařízení Rady (ES) č. 2201/2003

ze dne 27. listopadu 2003

o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 61 písm. c) a čl. 67 odst. 1 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise [1],

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu [2],

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru [3],

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Evropské společenství si stanovilo za cíl vytvořit prostor svobody, bezpečnosti a práva, ve kterém je zajištěn volný pohyb osob. Proto přijímá Společenství mimo jiné opatření týkající se soudní spolupráce v občanskoprávních věcech, která jsou nezbytná k řádnému fungování vnitřního trhu.

(2) Evropská rada na zasedání v Tampere potvrdila zásadu vzájemného uznávání soudních rozhodnutí jako základ vytvoření skutečného soudního prostoru a jako prioritu určila právo na styk s dítětem.

(3) Nařízení Rady (ES) č. 1347/2000 [4] stanoví pravidla pro příslušnost, uznávání a výkon rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti obou manželů k dětem, vydávaných v případě řízení ve věcech manželských. Obsah tohoto nařízení byl z velké části převzat z úmluvy ze dne 28. května 1998 zabývající se stejnou věcí [5].

(4) Dne 3. července 2000 Francie předložila podnět k přijetí nařízení Rady o vzájemném výkonu rozhodnutí ve věcech práv na styk s dítětem [6].

(5) V zájmu zajištění rovnosti všech dětí se toto nařízení vztahuje na veškerá rozhodnutí ve věci rodičovské zodpovědnosti, včetně opatření k ochraně dítěte, bez jakýchkoliv vazeb na řízení ve věcech manželských;

(6) Protože předpisy o rodičovské zodpovědnosti jsou často používány v souvislosti s řízením ve věcech manželských, je vhodnější upravit věci týkající se rozvodu a rodičovské zodpovědnosti v jediném předpise.

(7) Toto nařízení se použije na občanskoprávní věci bez ohledu na druh soudu.

(8) Ve věci rozhodnutí o rozvodu, rozluce nebo prohlášení manželství za neplatné by toto nařízení mělo být používáno pouze na zrušení manželských svazků a nemělo by se týkat takových otázek, jakými jsou důvody rozvodu, majetkové důsledky manželství nebo případná jiná dodatečná opatření.

(9) Ohledně jmění dítěte by se toto nařízení mělo použít pouze na opatření k ochraně dítěte, tj. i) na určení osoby, orgánu nebo jiného subjektu pověřených správou jmění dítěte, jeho zastupováním nebo napomáháním dítěti a na stanovení jejich úkolů a ii) na správu, zachování jmění dítěte nebo nakládání s ním. V této souvislosti by toto nařízení například mělo být použito v případech, kdy jsou rodiče ve sporu ve věci správy jmění dítěte. Opatření týkající se jmění dítěte, která se netýkají ochrany dítěte, by se měla nadále řídit nařízením Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech [7].

(10) Toto nařízení nemá být použito ve věcech týkajících se sociálního zabezpečení, veřejnoprávních opatření obecné povahy ve věci vzdělání nebo zdraví nebo rozhodnutí o právu na azyl a imigraci. Kromě toho se nepoužije na určení rodičovství, protože tato otázka je odlišná od otázky určení rodičovské zodpovědnosti, ani na otázky spojené s osobním stavem. Nařízení se nepoužije ani na opatření přijatá v důsledku trestných činů spáchaných dětmi.

(11) Toto nařízení se nevztahuje na vyživovací povinnosti, které jsou již upraveny nařízením Rady č. 44/2001. Soudy příslušné podle tohoto nařízení budou obecně příslušné k rozhodování o vyživovací povinnosti podle čl. 5 odst. 2 nařízení Rady č. 44/2001.

(12) Pravidla pro určení příslušnosti ve věcech rodičovské zodpovědnosti stanovená tímto nařízením jsou formulována s ohledem na nejlepší zájmy dítěte, zejména na blízkost. To znamená, že příslušným by měl být především soud členského státu, ve kterém má dítě své obvyklé bydliště, s výjimkou určitých případů změny bydliště dítěte, nebo soud určený dohodou nositelů rodičovské zodpovědnosti.

(13) V zájmu dítěte toto nařízení výjimečně a za určitých podmínek umožňuje příslušnému soudu postoupit věc soudu jiného členského státu, pokud je tento jiný soud z hlediska svého umístění vhodnější k projednání věci. V tomto případě by však druhý soud neměl mít možnost postoupit věc soudu třetímu.

(14) Toto nařízení by mělo být použitelné, aniž je dotčeno použití mezinárodního práva veřejného ve věci diplomatických imunit. Pokud z důvodu diplomatické imunity podle mezinárodního práva nemůže věc rozhodovat soud jinak příslušný podle tohoto nařízení, měla by být soudní příslušnost určena v souladu s vnitrostátním právem členského státu, v němž dotčená osoba takové imunity nepožívá.

(15) Nařízení Rady (ES) č. 1348/2000 ze dne 29. května 2000 o doručování soudních a mimosoudních písemností ve věcech občanských a obchodních v členských státech [8] se použije na doručování písemností v řízení zahájených na základě tohoto nařízení.

(16) Toto nařízení nebrání soudům členských států učinit v naléhavých případech předběžná opatření, včetně ochranných, s ohledem na osoby nebo majetek vyskytující se v uvedeném státě.

(17) V případech neoprávněného odebrání nebo zadržení dítěte by mělo být neprodleně zajištěno navrácení dítěte, proto by se měla nadále používat Haagská úmluva ze dne 25. října 1980, doplněná ustanoveními tohoto nařízení, zejména článkem 11. Soudy členského státu, do kterého bylo dítě neoprávněně odebráno nebo ve kterém bylo neoprávněně zadrženo, by měly mít možnost odmítnout jeho navrácení ve zvláštních, řádně odůvodněných případech. Takové rozhodnutí by však mělo být nahrazeno pozdějším rozhodnutím soudu členského státu, ve kterém mělo dítě bydliště před neoprávněným odebráním nebo zadržením. Pokud by takové rozhodnutí ukládalo navrácení dítěte, mělo by navrácení proběhnout bez zvláštního řízení o uznání a výkonu tohoto rozhodnutí v členském státě, do kterého bylo dítě neoprávněně odebráno nebo ve kterém bylo neoprávněně zadrženo.

(18) V případě, že soud odmítl vrácení dítěte podle článku 13 Haagské úmluvy z roku 1980, měl by informovat příslušný soud nebo ústřední orgán členského státu, ve kterém mělo dítě bydliště před neoprávněným odebráním nebo zadržením. Pokud soud v uvedeném členském státě věc nepřevzme, měl by to tento soud nebo ústřední orgán oznámit stranám. Tato povinnost by neměla ústřednímu orgánu bránit v tom, aby toto oznámil rovněž příslušným státním orgánům v souladu s vnitrostátním právem.

(19) Výslech dítěte má významnou úlohu při používání tohoto nařízení, ačkoli tento nástroj nemá měnit platné vnitrostátní postupy.

(20) Výslech dítěte v jiném členském státě může proběhnout způsoby stanovenými nařízením Rady (ES) č. 1206/2001 ze dne 28. května 2001 o spolupráci soudů členských států při dokazování v občanských nebo obchodních věcech [9].

(21) Uznání a výkon rozhodnutí vydaných v členském státě by měly být založeny na zásadě vzájemné důvěry a důvody pro neuznání by měly být omezeny na nezbytné minimum.

(22) Veřejné listiny a dohody stran vykonatelné v jednom členském státě by měly být pro účely používání pravidel pro uznávání a výkonu považovány za rovnocenné rozhodnutím.

(23) Evropská rada došla na zasedání v Tampere k závěru (bod 34), že je zapotřebí, aby rozhodnutí vydaná v řízeních o rodinných věcech byla "automaticky uznávána v celé unii bez jakéhokoli zprostředkujícího řízení nebo důvodů pro zamítnutí výkonu". Proto by rozhodnutí o právu na styk s dítětem a rozhodnutí o navrácení osvědčená v členském státě původu v souladu s tímto nařízením měla být uznávána a vykonatelná ve všech ostatních členských státech, aniž by bylo vyžadováno další řízení. Opatření pro výkon těchto rozhodnutí se nadále řídí vnitrostátním právem.

(24) Proti osvědčení vystavenému pro usnadnění výkonu rozhodnutí by nemělo být možné podat opravný prostředek. Opravný prostředek by měl být přípustný pouze v případech věcné chyby, tj. pokud osvědčení nevyjadřuje přesně obsah rozhodnutí.

(25) Ústřední orgány by měly spolupracovat v obecných i konkrétních věcech, včetně spolupráce za účelem podpory smírného řešení rodinných sporů ve věcech rodičovské zodpovědnosti. Proto by ústřední orgány měly být zapojeny do Evropské soudní sítě pro občanské a obchodní věci, zřízené rozhodnutím Rady 2001/470/ES ze dne 28. května 2001 o vytvoření Evropské soudní sítě pro občanské a obchodní věci [10].

(26) Komise by měla zveřejňovat a aktualizovat seznamy soudů a opravných prostředků, které jí sdělí členské státy.

(27) Opatření nezbytná k provedení tohoto nařízení by měla být přijata v souladu s rozhodnutím Rady 1999/468/ES ze dne 28. června 1999 o postupech pro výkon prováděcích pravomocí svěřených Komisi [11].

(28) Toto nařízení nahrazuje nařízení (ES) č. 1347/2000, které se v důsledku toho zrušuje.

(29) Pro řádné uplatňování tohoto nařízení by Komise měla přezkoumávat jeho používání a navrhnout nezbytné změny.

(30) Spojené království a Irsko podle článku 3 Protokolu o postavení Spojeného království a Irska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o založení Evropského společenství, oznámily své přání účastnit se přijímání a používání tohoto nařízení.

(31) Dánsko se v souladu s články 1 a 2 Protokolu o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o založení Evropského společenství, neúčastní přijímání tohoto nařízení, a proto pro ně není závazné ani použitelné.

(32) Jelikož cílů tohoto nařízení nemůže být dosaženo uspokojivě na úrovni členských států, a proto jich může být lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje toto nařízení rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.

(33) Toto nařízení ctí základní práva a zachovává zásady Listiny základních práv Evropské unie. Zejména se snaží zajistit dodržování základních práv dítěte stanovených v článku 24 Listiny základních práv Evropské unie,

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

KAPITOLA I

OBLAST PŮSOBNOSTI A DEFINICE

Článek 1

Oblast působnosti

1. Toto nařízení se bez ohledu na druh soudu vztahuje na občanskoprávní věci týkající se

- a) rozvodu, rozluky nebo prohlášení manželství za neplatné;
- b) přiznání, výkonu, převedení a úplného nebo částečného odnětí rodičovské zodpovědnosti.

2. Věci uvedené v odst. 1 písm. b) se mohou zejména týkat

- a) práva péče o dítě a práva na styk s dítětem;
- b) poručnictví, opatrovnictví a podobných institutů;
- c) určení osoby, orgánu nebo jiného subjektu odpovědných za dítě či jeho jmění nebo pověřených zastupováním dítěte či napomáháním dítěti a stanovení jejich úkolů,
- d) umístění dítěte do pěstounské rodiny nebo ústavní péče;
- e) opatření k ochraně dítěte spojených se správou, zachováním a nakládáním se jměním dítěte.

3. Toto nařízení se nevztahuje na

- a) určení nebo popření rodičovství;
- b) rozhodnutí o osvojení, předadopční opatření nebo na neplatnost či zrušení osvojení;
- c) příjmení a jména dítěte;

- d) dosažení zletilosti;
- e) vyživovací povinnosti;
- f) správy jmění nebo dědictví;
- g) opatření přijatá v důsledku trestných činů spáchaných dětmi.

Článek 2

Definice

Pro účely tohoto nařízení:

1. "soud" zahrnuje všechny orgány členských států příslušné k rozhodování ve věcech spadajících do oblasti působnosti tohoto nařízení podle článku 1;
2. "soudcem" se rozumí soudce nebo úředník s pravomocemi rovnocennými soudcovským ve věcech spadajících do oblasti působnosti tohoto nařízení;
3. "členským státem" se rozumí všechny členské státy s výjimkou Dánska;
4. "rozhodnutím" se rozumí rozhodnutí o rozvodu, rozluce nebo prohlášení manželství za neplatné a rozhodnutí týkající se rodičovské zodpovědnosti, vydané soudem členského státu, bez ohledu na to, jak je označeno, včetně výrazů "rozhodnutí", "rozsudek", "usnesení" nebo "nařízení";
5. "členským státem původu" se rozumí členský stát, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, které má být vykonáno;
6. "členským státem výkonu" se rozumí členský stát, ve kterém je navrhován výkon rozhodnutí;
7. "rodičovskou zodpovědností" se rozumějí veškerá práva a povinnosti fyzické nebo právnické osoby týkající se dítěte nebo jmění dítěte, která jsou jí svěřena rozhodnutím, právními předpisy nebo právně závaznou dohodou. Tento pojem zahrnuje především právo péče o dítě a právo na styk s dítětem;
8. "nosičem rodičovské zodpovědnosti" se rozumí osoba, která má rodičovskou zodpovědnost k dítěti;
9. "právem péče o dítě" se rozumějí práva a povinnosti týkající se péče osoby o dítě, a zejména právo určit místo bydliště dítěte;
10. "právo na styk s dítětem" zahrnuje zejména právo vzít dítě na omezenou dobu na místo odlišné od místa jeho obvyklého bydliště;
11. "neoprávněným odebráním nebo zadržením" se rozumí odebrání nebo zadržení dítěte,
 - a) kterým je porušováno právo péče o dítě vyplývající ze soudního rozhodnutí, ze zákona nebo z právně závazné dohody podle právních předpisů členského státu, ve kterém mělo dítě své obvyklé bydliště bezprostředně před odebráním nebo zadržením,
 - a
 - b) za předpokladu, že v době odebrání nebo zadržení bylo skutečně vykonáváno právo péče o dítě, ať společně nebo samostatně, nebo by toto právo bylo vykonáváno, kdyby k odebrání nebo zadržení nedošlo. Péče o dítě se považuje za vykonávanou společně v případě, kdy podle rozhodnutí nebo ze zákona jeden z nositelů rodičovské zodpovědnosti nemůže rozhodnout o místě bydliště dítěte bez souhlasu jiného nositele rodičovské zodpovědnosti.

KAPITOLA II

PŘÍSLUŠNOST

ODDÍL 1

Rozvod, rozluka a prohlášení manželství za neplatné

Článek 3

Obecná příslušnost

1. Ve věcech týkajících se rozvodu, rozlučky nebo prohlášení manželství za neplatné jsou příslušné soudy toho členského státu,

a) na jehož území

- mají manželé obvyklé bydliště, nebo

- měli manželé poslední společné obvyklé bydliště, pokud zde jeden z nich ještě bydlí, nebo
 - má odpůrce bydliště, nebo
 - v případě společného návrhu na zahájení řízení má alespoň jeden z manželů obvyklé bydliště, nebo
 - má navrhovatel obvyklé bydliště, v němž bydlel nejméně jeden rok bezprostředně před podáním návrhu na zahájení řízení, nebo
 - má navrhovatel obvyklé bydliště, v němž bydlel nejméně šest měsíců bezprostředně před podáním návrhu na zahájení řízení, a zároveň je buď státním příslušníkem tohoto členského státu, nebo, v případě Spojeného království a Irska, zde má "domicil";
- b) jehož státními příslušníky jsou oba manželé nebo, v případě Spojeného království a Irska, se jedná o zemi "domicilu" obou manželů.

2. Pro účely tohoto nařízení se pojem "domicil" vykládá podle právních řádů Spojeného království a Irska.

Článek 4

Protinávrh

Soud, u něhož probíhá řízení na základě článku 3, je rovněž příslušný rozhodovat o protinávrhu, pokud spadá do oblasti působnosti tohoto nařízení.

Článek 5

Změna rozluky na rozvod

Aniž je dotčen článek 3, je soud členského státu, který vydal rozhodnutí o rozluce, rovněž příslušný změnit toto rozhodnutí na rozvodové, pokud to právní předpisy tohoto členského státu umožňují.

Článek 6

Výlučná povaha příslušnosti podle článků 3, 4 a 5

Manžel, který

- a) má obvyklé bydliště na území některého členského státu nebo
 - b) je státním příslušníkem některého členského státu nebo, v případě Spojeného království a Irska, má v některém z těchto států "domicil",
- může být v jiném členském státě žalován pouze podle článků 3, 4 a 5.

Článek 7

Zbytková příslušnost

1. Není-li žádný soud některého členského státu příslušný na základě článků 3, 4 a 5, určí se příslušnost v každém členském státě v souladu s právem tohoto státu.
2. Proti odpůrci, který nemá obvyklé bydliště na území některého členského státu a není ani státním příslušníkem některého členského státu nebo, v případě Spojeného království a Irska, nemá na území některého z těchto členských států "domicil", může kterýkoli státní příslušník některého členského státu, který má obvyklé bydliště na území jiného členského státu, využít stejně jako státní příslušník tohoto státu pravidla pro určení příslušnosti platná v tomto státě.

ODDÍL 2

Rodičovská zodpovědnost

Článek 8

Obecná příslušnost

1. Soudy členského státu jsou příslušné ve věci rodičovské zodpovědnosti k dítěti, které má v době podání žaloby obvyklé bydliště na území tohoto členského státu.
2. Odstavec 1 platí s výhradou článků 9, 10 a 12.

Článek 9

Zachování příslušnosti podle předchozího obvyklého bydliště dítěte

1. V případě, že se dítě zákonným způsobem přestěhuje z jednoho členského státu do jiného a získá zde nové obvyklé bydliště, ponechají si soudy členského státu předchozího obvyklého bydliště dítěte odchylně od článku 8 příslušnost po dobu tří měsíců po přestěhování pro účely úpravy rozhodnutí o právu na styk s dítětem vydaného v tomto členském státě před přestěhování dítěte v případě, že nositel práva na styk s dítětem podle rozhodnutí o právu na styk má nadále obvyklé bydliště v členském státě předchozího obvyklého bydliště dítěte.

2. Odstavec 1 se nepoužije, pokud nositel práva na styk s dítětem uvedený v odstavci 1 přijal příslušnost soudů členského státu nového obvyklého bydliště dítěte tím, že se účastní řízení u těchto soudů, aniž by vznesl námitku jejich nepřislušnosti.

Článek 10

Příslušnost v případech únosu dítěte

V případech neoprávněného odebrání nebo zadržení dítěte jsou soudy členského státu, ve kterém mělo dítě obvyklé bydliště bezprostředně před svým neoprávněným odebráním nebo zadržením, příslušné do doby, kdy dítě získá obvyklé bydliště v jiném členském státě, a

a) každá osoba, orgán nebo jiný subjekt mající právo péče o dítě dá souhlas k odebrání nebo zadržení,

nebo

b) dítě mělo bydliště v jiném členském státě po dobu nejméně jednoho roku poté, co se osoba, orgán nebo jiný subjekt mající právo péče o dítě dozvěděla nebo se měla dozvědět místo, kde se dítě nachází, dítě si ve svém novém prostředí zvyklo a byla splněna nejméně jedna z těchto podmínek:

i) do jednoho roku poté, kdy se nositel práva péče o dítě dozvěděl nebo se měl dozvědět místo pobytu dítěte, nebyla podána žádost o navrácení dítěte u příslušných orgánů členského státu, kam bylo dítě odebráno nebo kde je zadržováno;

ii) žádost o navrácení dítěte podaná nositelem práva péče o dítě byla vzata zpět a ve lhůtě stanovené v bodě i) nebyla podána nová žádost;

iii) věc projednávaná u soudu v členském státě, ve kterém mělo dítě obvyklé bydliště bezprostředně před svým neoprávněným odebráním nebo zadržením, byla uzavřena podle čl. 11 odst. 7;

(iv) soudy členského státu, ve kterém mělo dítě obvyklé bydliště bezprostředně před neoprávněným odebráním nebo zadržením, vydaly rozhodnutí o právu péče o dítě, které neobsahuje navrácení dítěte.

Článek 11

Navrácení dítěte

1. V případě, že osoba, orgán nebo jiný subjekt mající právo péče o dítě požádá příslušné orgány v členském státě o vydání rozhodnutí na základě Haagské úmluvy ze dne 25. října 1980 o občanskoprávních aspektech mezinárodních únosů dětí (dále jen "Haagská úmluva z roku 1980"), aby dosáhl navrácení dítěte, které bylo neoprávněně odebráno nebo zadrženo v jiném členském státě než v členském státě, ve kterém mělo dítě obvyklé bydliště bezprostředně před neoprávněným odebráním nebo zadržením, použijí se odstavce 2 až 8.

2. Při použití článků 12 a 13 Haagské úmluvy z roku 1980 se zajistí dítěti během řízení možnost být vyslechnuto, pokud se to nejeví jako nevhodné s vzhledem k jeho věku nebo stupni vyspělosti.

3. Soud, u kterého je podána žádost o navrácení dítěte uvedená v odstavci 1, jedná v řízení o žádosti rychle, přičemž využívá nejrychlejší postupy, které vnitrostátní právo umožňuje.

Aniž je dotčen první pododstavec, vydá soud s výjimkou případů, kdy to neumožňují mimořádné okolnosti, rozhodnutí do šesti týdnů od podání žádosti.

4. Soud nemůže zamítnout žádost o navrácení dítěte na základě článku 13 písm. b) Haagské úmluvy z roku 1980, pokud se prokáže, že byla přijata vhodná opatření k zajištění ochrany dítěte po jeho navrácení.

5. Soud nemůže zamítnout žádost o navrácení dítěte, pokud osoba, která o navrácení dítěte požádala, nedostala příležitost být vyslechnuta.

6. Pokud soud vydá rozhodnutí o nenavrácení na základě článku 13 Haagské úmluvy z roku 1980, musí ihned, přímo či prostřednictvím svého ústředního orgánu, zaslat opis soudního rozhodnutí o nenavrácení a příslušných písemností, zejména přepisu výslechů učiněných před soudem, příslušnému soudu nebo ústřednímu orgánu členského státu, ve kterém mělo dítě obvyklé bydliště bezprostředně před svým neoprávněným odebráním nebo zadržením, a to v souladu s vnitrostátním právem. Soud musí obdržet všechny uvedené písemnosti do jednoho měsíce ode dne rozhodnutí o nenavrácení.

7. Pokud již před soudy v členském státě, ve kterém mělo dítě obvyklé bydliště bezprostředně před neoprávněným odebráním nebo zadržením, nebylo řízení jednou ze stran zahájeno, musí soud nebo ústřední orgán, který obdrží hlášení podle odstavce 6, informace takto získané oznámit stranám a vyzvat je, aby v souladu s vnitrostátním právem do tří měsíců od tohoto oznámení doručily svá podání soudu, aby soud mohl prošetřit otázku práva péče o dítě.

Aniž jsou dotčena pravidla pro soudní příslušnost uvedená v tomto nařízení, soud věc uzavře, pokud v dané lhůtě neobdrží žádné podání.

8. Bez ohledu na rozhodnutí o nenavrácení vydané na základě článku 13 Haagské úmluvy z roku 1980 je za účelem zajištění navrácení dítěte vykonatelné v souladu s oddílem 4 kapitoly III každé následné rozhodnutí nařizující navrácení dítěte, které vydal soud příslušný podle tohoto nařízení.

Článek 12

Pokračování příslušnosti

1. Soudy členského státu příslušné podle článku 3 rozhodovat o návrhu na rozvod, rozluky nebo na prohlášení manželství za neplatné jsou příslušné rozhodovat o každé věci týkající se rodičovské zodpovědnosti spojené s tímto návrhem v případě,

a) že alespoň jeden z manželů má rodičovskou zodpovědnost k dítěti

a

b) manželé a nositelé rodičovské zodpovědnosti v době zahájení řízení příslušnost soudů výslovně či jiným jednoznačným způsobem přijali a je to v zájmu dítěte.

2. Soudní příslušnost podle odstavce 1 končí,

a) jakmile se rozhodnutí vyhovující návrhu na rozvod, rozluky nebo na prohlášení manželství za neplatné nebo tento návrh zamítající stane pravomocným;

b) v případech, kdy řízení o rodičovské zodpovědnosti ke dni uvedenému v písmenu a) stále probíhá, jakmile se rozhodnutí vydané v takovém řízení stane pravomocným;

c) jakmile řízení uvedená v písmenech a) a b) skončí z jiného důvodu.

3. Soudy členského státu jsou příslušné k rozhodnutí ve věci rodičovské zodpovědnosti i v jiných řízeních, než která jsou uvedena v odstavci 1, v případě, že

a) dítě má silný vztah k tomuto členskému státu, zejména z toho důvodu, že jeden z nositelů rodičovské zodpovědnosti má v tomto členském státě obvyklé bydliště nebo dítě je státním příslušníkem tohoto členského státu,

a

b) všechny strany řízení v době zahájení řízení příslušnost soudů výslovně či jiným jednoznačným způsobem přijaly a je to v zájmu dítěte.

4. V případě, že dítě má své obvyklé bydliště na území třetího státu, který není smluvní stranou Haagské úmluvy ze dne 19. října 1996 o pravomoci orgánů, použitelném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a spolupráci ve věcech rodičovské zodpovědnosti a opatření k ochraně dětí, považuje se soudní příslušnost podle tohoto článku za příslušnost v zájmu dítěte, zejména pokud se zjistí nemožnost konání řízení v daném třetím státě.

Článek 13

Příslušnost založená na přítomnosti dítěte

1. V případě, že nelze zjistit obvyklé bydliště dítěte podle článku 12, jsou příslušné soudy členského státu, ve kterém se dítě nachází.

2. Odstavec 1 se použije i na děti, které jsou uprchlíky, nebo děti mezinárodně přemístěné z důvodu nepokojů v jejich zemi.

Článek 14

Zbytková soudní příslušnost

Není-li žádný soud některého členského státu příslušný na základě článků 8 až 13, určí se příslušnost v každém členském státě v souladu s právem tohoto státu.

Článek 15

Postoupení věci k projednání vhodněji umístěnému soudu

1. Výjimečně mohou soudy členského státu příslušné ve věci, pokud se domnívají, že soud jiného členského státu, ke kterému má dítě zvláštní vztah, je vzhledem ke svému umístění vhodnější k projednání věci nebo její určité části, a v případě, že je to v zájmu dítěte,

a) přerušit řízení v dané věci nebo její části a vyzvat strany, aby podaly návrh u soudu tohoto jiného členského státu v souladu s odstavcem 4, nebo

b) požádat soud jiného členského státu, aby převzal příslušnost v souladu s odstavcem 5.

2. Odstavec 1 se použije

a) na žádost strany, nebo

b) z podnětu soudu, nebo

c) na žádost soudu jiného členského státu, ke kterému má dítě zvláštní vztah v souladu s odstavcem 3.

Postoupit věc z podnětu soudu nebo na žádost soudu jiného členského státu je možné pouze se schválením alespoň jedné ze stran.

3. Má se za to, že dítě má zvláštní vztah k členskému státu ve smyslu odstavce 1, pokud tento členský stát

a) se stal obvyklým bydlištěm dítěte poté, co bylo zahájeno řízení u soudu uvedeného v odstavci 1, nebo

b) je bývalým obvyklým bydlištěm dítěte, nebo

c) dítě je jeho státním příslušníkem, nebo

d) je obvyklým bydlištěm nositele rodičovské zodpovědnosti, nebo

e) je místem, kde se nachází jmění dítěte, a věc se týká opatření k ochraně dítěte ve vztahu ke správě, zachování a nakládání s tímto jměním.

4. Soud členského státu příslušný ve věci stanoví lhůtu, ve které musí být zahájeno řízení u soudů tohoto jiného členského státu v souladu s odstavcem 1.

Pokud do této doby řízení u soudů zahájeno není, pokračuje soud, který řízení zahájil, ve výkonu své příslušnosti v souladu s články 8 až 14.

5. Soudy tohoto jiného členského státu mohou z důvodu zvláštních okolností věci v zájmu dítěte přijmout soudní příslušnost do šesti týdnů ode dne, kdy o to byly požádány v souladu s odst. 1 písm. a) nebo b). V tomto případě se soud, který zahájil řízení jako první, prohlásí za nepřislušný. Jinak soud, který zahájil řízení jako první, pokračuje ve výkonu své příslušnosti v souladu s články 8 až 14.

6. Pro účely tohoto článku soudy spolupracují buď přímo, nebo prostřednictvím ústředních orgánů určených podle článku 53.

ODDÍL 3

Společná ustanovení

Článek 16

Zahájení řízení u soudu

1. Za zahájení řízení u soudu se považuje okamžik, kdy

a) návrh na zahájení řízení nebo jiná obdobná písemnost byl podán k soudu za předpokladu, že návrhvatel následně neopomněl přijmout opatření požadovaná pro doručení odpůrci, nebo

b) písemnost byla převzata orgánem odpovědným za její doručení v případě, že musí být doručena před podáním k soudu, za předpokladu, že navrhovatel následně neopomněl přijmout opatření požadovaná pro podání písemnosti k soudu.

Článek 17

Přezkoumání příslušnosti

Pokud je soudu některého členského státu předložena věc, k níž není podle tohoto nařízení příslušný a k níž je podle tohoto nařízení příslušný soud jiného členského státu, prohlásí tento soud bez návrhu svou nepřislusnost.

Článek 18

Přezkoumání přípustnosti

1. Pokud se odpůrce, který má obvyklé bydliště v jiném státě, než je členský stát, ve kterém byl návrh podán, nedostaví k soudu, přeruší příslušný soud řízení do té doby, než bude prokázáno, že odpůrce mohl být písemně vyrozuměn o zahájení řízení v dostatečném časovém předstihu a takovým způsobem, který by mu umožnil přípravu na jednání před soudem, nebo že k tomu byly učiněny veškeré nezbytné kroky.

2. Má-li být návrh na zahájení řízení nebo jiná obdobná písemnost zaslán podle tohoto nařízení z jednoho členského státu do druhého, použije se místo odstavce 1 tohoto článku článek 19 nařízení Rady (ES) č. 1348/2000.

3. Pokud nelze použít nařízení Rady (ES) č. 1348/2000, doručí se návrh na zahájení řízení nebo jiná obdobná písemnost do ciziny podle článku 15 Haagské úmluvy ze dne 15. listopadu 1965 o doručování soudních a mimosoudních písemností v cizině ve věcech občanských a obchodních.

Článek 19

Překážka litispence a závislé žaloby

1. Je-li u soudů různých členských států zahájeno mezi týmiž stranami řízení ve věci rozvodu, rozluky nebo prohlášení manželství za neplatné, přeruší soud, u něhož bylo řízení zahájeno později, bez návrhu řízení až do doby, než se určí příslušnost soudu, který řízení zahájil jako první.

2. Pokud je řízení ve věci rodičovské zodpovědnosti ke stejnému dítěti v téže věci zahájeno u soudů různých členských států, přeruší soud, u něhož bylo řízení zahájeno později, bez návrhu řízení až do doby, než se určí příslušnost soudu, který řízení zahájil jako první.

3. Pokud je určena příslušnost soudu, který zahájil řízení jako první, prohlásí se soud, který řízení zahájil později, za nepřislusný ve prospěch tohoto soudu.

V tom případě může strana, která podala návrh u soudu, který zahájil řízení později, podat tento návrh u soudu, který zahájil řízení jako první.

Článek 20

Předběžná a zajišťovací opatření

1. V naléhavých případech nebrání toto nařízení soudům členského státu, pokud jde o osoby a majetek v tomto státě, přijmou předběžná a zajišťovací opatření přípustná podle práva tohoto členského státu, a to i když je podle tohoto nařízení k rozhodování ve věci samé příslušný soud jiného členského státu.

2. Opatření přijatá podle odstavce 1 pozbývají účinnosti v případě, že soud členského státu příslušný ve věci podle tohoto nařízení přijal opatření, která považuje za vhodná.

KAPITOLA III

UZNÁVÁNÍ A VÝKON

ODDÍL 1

Uznávání

Článek 21

Uznávání rozhodnutí

1. Rozhodnutí vydaná v některém členském státě jsou v jiných členských státech uznávána, aniž by bylo vyžadováno zvláštní řízení.

2. Aniž je dotčen odstavec 3, nevyžaduje se zejména žádné zvláštní řízení v případě aktualizace záznamů o osobním stavu v jednom členském státě na základě rozhodnutí týkajících se rozvodu, rozluky nebo prohlášení manželství za neplatné, která byla vydána v jiném členském státě a proti kterým podle práva tohoto jiného členského státu není možné podat opravný prostředek.

3. Aniž je dotčen oddíl 4 této kapitoly, může kterákoliv dotčená osoba postupy uvedenými v oddílu 2 této kapitoly požádat o vydání rozhodnutí o uznání nebo neuznání rozhodnutí.

Místní příslušnost soudů uvedených v seznamu, který každý členský stát zašle Komisi na základě článku 68, se určuje podle vnitrostátního práva členského státu, ve kterém je návrh na uznání nebo neuznání rozhodnutí podáván.

4. Je-li otázka uznání rozhodnutí vnesena u soudu členského státu jako předběžná otázka, může o ní tento soud rozhodnout.

Článek 22

Důvody pro neuznání rozhodnutí ve věci rozvodu, rozluky nebo prohlášení manželství za neplatné
Rozhodnutí ve věci rozvodu, rozluky nebo prohlášení manželství za neplatné se neuznává,

a) je-li takové uznání zjevně v rozporu s veřejným pořádkem členského státu, v němž se o uznání žádá;

b) jestliže odpůrce, v jehož nepřítomnosti bylo rozhodnutí vydáno, nebyl písemně vyrozuměn o zahájení řízení v dostatečném časovém předstihu a takovým způsobem, který by mu umožnil přípravu na jednání před soudem, pokud není zjištěno, že odpůrce rozhodnutí jednoznačným způsobem přijal;

c) jestliže je neslučitelné s rozhodnutím vydaným v řízení mezi stejnými stranami v členském státě, v němž se o uznání rozhodnutí žádá; nebo

d) jestliže je neslučitelné s dřívějším rozhodnutím, které bylo vydáno v řízení mezi stejnými stranami v jiném členském státě nebo ve třetí zemi, za předpokladu, že toto dřívější rozhodnutí splňuje podmínky nezbytné k uznání rozhodnutí v členském státě, v němž se o uznání žádá.

Článek 23

Důvody pro neuznání rozhodnutí ve věci rodičovské zodpovědnosti

Rozhodnutí ve věci rodičovské zodpovědnosti se neuznává,

a) je-li takové uznání zjevně v rozporu s veřejným pořádkem členského státu, v němž se o uznání žádá, přičemž jsou vzaty v úvahu zájmy dítěte;

b) jestliže bylo rozhodnutí, s výjimkou naléhavých případů, vydáno, aniž mohlo dítě využít práva být vyslechnuto, a tím byly porušeny základní procesní zásady platné v členském státě, v němž se o uznání žádá;

c) bylo-li rozhodnutí vydáno v nepřítomnosti strany, která nebyla písemně vyrozuměna o zahájení řízení v dostatečném časovém předstihu a takovým způsobem, který by jí umožnil přípravu na jednání před soudem, pokud není zjištěno, že tato strana rozhodnutí jednoznačným způsobem přijala;

d) na žádost jakékoli osoby, která prohlašuje, že rozhodnutí zasahuje do její rodičovské zodpovědnosti, pokud bylo vydáno, aniž mohla tato osoba využít práva být vyslechnuta;

e) jestliže je neslučitelné s pozdějším rozhodnutím ve věci rodičovské zodpovědnosti, které bylo vydáno v členském státě, v němž se o uznání žádá;

f) jestliže je neslučitelné s pozdějším rozhodnutím ve věci rodičovské zodpovědnosti, které bylo vydáno v jiném členském státě nebo ve třetí zemi, ve které má dítě obvyklé bydliště, za předpokladu, že toto pozdější rozhodnutí splňuje podmínky nezbytné pro jeho uznání v členském státě, v němž se o uznání žádá,

nebo

g) jestliže nebyl dodržen postup stanovený v článku 56.

Článek 24

Zákaz přezkoumání příslušnosti soudu země původu

Příslušnost soudu členského státu původu nesmí být přezkoumávána. Hledisko veřejného pořádku uvedené v čl. 22 písm. a) a čl. 23 písm. a) nelze uplatnit v případě pravidel pro určení příslušnosti stanovených v člancích 3 až 14.

Článek 25

Rozdíly v použitelném právu

Uznání rozhodnutí nesmí být zamítnuto z toho důvodu, že právo členského státu, v němž se o uznání žádá, nepřipouští rozvod, rozluku nebo prohlášení manželství za neplatné na základě týchž skutečností.

Článek 26

Zákaz přezkoumání ve věci samé

Rozhodnutí nesmí být v žádném případě přezkoumáváno ve věci samé.

Článek 27

Přerušeni řízení

1. Soud členského státu, v němž se žádá o uznání rozhodnutí vydaného v jiném členském státě, může řízení přerušit, jestliže byl proti rozhodnutí podán řádný opravný prostředek.

2. Soud členského státu, v němž se žádá o uznání rozhodnutí vydaného v Irsku nebo ve Spojeném království, může řízení přerušit, jestliže je jeho výkon v členském státě původu z důvodu podání opravného prostředku odložen.

ODDÍL 2

Návrh na prohlášení vykonatelnosti

Článek 28

Vykonatelná rozhodnutí

1. Výkon rozhodnutí o výkonu rodičovské zodpovědnosti ve vztahu k dítěti vydaných v členském státě, v němž jsou vykonatelná a která byla doručena, je nařízen v jiném členském státě, byla-li tam tato rozhodnutí na návrh kterékoli zúčastněné strany prohlášena za vykonatelná.

2. Ve Spojeném království je však výkon takových rozhodnutí nařízen v Anglii a Walesu, ve Skotsku nebo v Severním Irsku, pouze byla-li na návrh kterékoli zúčastněné strany v této části Spojeného království zaregistrována za účelem výkonu rozhodnutí.

Článek 29

Místní příslušnost soudů

1. Návrh na prohlášení vykonatelnosti rozhodnutí se podává u soudu uvedeného v seznamu, který každý členský stát zašle Komisi podle článku 68.

2. Místní příslušnost se určuje podle místa obvyklého bydliště osoby, vůči které je výkon rozhodnutí navrhován, nebo podle místa obvyklého bydliště kteréhokoli dítěte, na něž se návrh vztahuje.

Pokud se ani jedno z míst uvedených v prvním pododstavci nenalézá v členském státě výkonu, určí se místní příslušnost podle místa výkonu rozhodnutí.

Článek 30

Postup

1. Postup při podání návrhu se řídí právem členského státu výkonu.

2. Navrhovatel musí poskytnout adresu pro doručování v obvodu soudu, ke kterému se návrh podává. Jestliže však právní předpisy členského státu výkonu poskytnutí takové adresy nestanoví, ustanoví navrhovatel zvláštního zástupce.

3. K návrhu se přiloží písemnosti uvedené v člancích 37 a 39.

Článek 31

Rozhodnutí soudu

1. Soud, u kterého byl návrh podán, neprodleně rozhodne, přičemž ani osoba, vůči níž je výkon navrhován, ani dítě, nejsou v tomto stadiu řízení oprávněny podat k návrhu jakékoli připomínky.

2. Návrh může být zamítnut pouze na základě některého z důvodů uvedených v článcích 22, 23 a 24.

3. Rozhodnutí nesmí být za žádných okolností přezkoumáváno ve věci samé.

Článek 32

Oznámení rozhodnutí

Příslušný soudní úředník neprodleně oznámí navrhovateli rozhodnutí o návrhu vydané v souladu s postupem stanoveným právními předpisy členského státu výkonu.

Článek 33

Opravné prostředky proti rozhodnutí

1. Proti rozhodnutí o návrhu na prohlášení vykonatelnosti může kterákoliv strana podat opravný prostředek.

2. Opravný prostředek se podává u soudu uvedeného v seznamu, který každý členský stát zašle Komisi na základě článku 68.

3. Opravný prostředek se projednává podle předpisů upravujících postup ve sporných řízeních.

4. Jestliže opravný prostředek podala osoba, která prohlášení vykonatelnosti navrhla, bude strana, vůči níž se výkon požaduje, předvolána před odvolací soud. Jestliže se tato strana nedostaví, použijí se článek 18.

5. Opravný prostředek proti prohlášení vykonatelnosti musí být podán do jednoho měsíce od doručení tohoto prohlášení. Jestliže má strana, vůči níž se výkon požaduje, obvyklé bydliště v jiném členském státě, než ve kterém bylo prohlášení vykonatelnosti vydáno, činí lhůta pro podání opravného prostředku dva měsíce a počíná běžet dnem doručení prohlášení vykonatelnosti této straně osobně nebo v místě jejího bydliště. Lhůta nemůže být prodloužena z důvodu vzdálenosti pro doručení.

Článek 34

Odvolací soudy a opravné prostředky proti jejich rozhodnutím

Rozhodnutí vydané na základě opravného prostředku může být napadeno pouze v rámci řízení uvedených v seznamu, který každý členský stát zašle Komisi podle článku 68.

Článek 35

Přerušování řízení

1. Soud, u něhož byl podle článku 33 nebo 34 podán opravný prostředek, může na žádost strany, vůči níž se výkon navrhuje, řízení přerušit, jestliže bylo v členském státě původu rozhodnutí napadeno řádným opravným prostředkem nebo jestliže lhůta pro podání takového řádného opravného prostředku ještě neuplynula. V druhém případě může soud stanovit lhůtu, během níž je možné opravný prostředek podat.

2. Pokud bylo rozhodnutí vydáno v Irsku nebo ve Spojeném království, posuzuje se jakýkoli opravný prostředek použitelný v členském státě původu pro účely odstavce 1 jako řádný opravný prostředek.

Článek 36

Částečný výkon rozhodnutí

1. Pokud se rozhodnutí týká více věcí a výkon nemůže být nařízen v plném rozsahu, nařídí soud výkon jedné nebo více z těchto věcí.

2. Navrhovatel může požádat o částečný výkon rozhodnutí.

ODDÍL 3

Ustanovení společná pro oddíly 1 a 2

Článek 37

Písemnosti

1. Strana, která žádá o uznání rozhodnutí nebo je napadá nebo navrhuje vydání prohlášení o jeho vykonatelnosti, musí předložit

a) jedno vyhotovení rozhodnutí, které splňuje podmínky nezbytné pro uznání jeho pravosti,

a

b) osvědčení uvedené v článku 39.

2. V případě rozsudku pro zmeškání musí strana, která žádá o jeho uznání nebo navrhuje vydání prohlášení o jeho vykonatelnosti, dále předložit

a) prvopis nebo ověřený opis písemnosti, která potvrzuje, že straně, která se k řízení nedostavila, byl doručen návrh na zahájení řízení nebo jiná obdobná písemnost,

nebo

b) jakoukoli písemnost, která dosvědčuje, že odpůrce rozhodnutí jednoznačným způsobem přijal.

Článek 38

Nepředložení písemností

1. Pokud nejsou písemnosti uvedené v čl. 37 odst. 1 písm. b) nebo odst. 2 předloženy, může soud určit lhůtu pro jejich předložení, přijmout rovnocenné písemnosti, nebo pokud soud uváží, že již byl dostatečně informován, od jejich předložení upustit.

2. Na vyžádání soudu se předloží překlad takových písemností. Překlad musí být ověřen osobou k tomu způsobilou v jednom z členských států.

Článek 39

Osvědčení o rozhodnutích ve věcech manželských a osvědčení o rozhodnutích ve věcech rodičovské zodpovědnosti

Příslušný soud nebo orgán členského státu původu na žádost zúčastněné strany vydá osvědčení na jednotném formuláři obsaženém v příloze I (rozhodnutí ve věcech manželských) nebo v příloze II (rozhodnutí ve věcech rodičovské zodpovědnosti).

ODDÍL 4

Vykonatelnost určitých rozhodnutí o právu na styk s dítětem a určitých rozhodnutí nařizujících navrácení dítěte

Článek 40

Oblast působnosti

1. Tento oddíl se použije

a) na právo na styk s dítětem

a

b) na navrácení dítěte nařízeného rozhodnutím vydaným na základě čl. 11 odst. 8.

2. Tento oddíl nebrání nositeli rodičovské zodpovědnosti v dovolávání se uznání a výkonu rozhodnutí v souladu s oddíly 1 a 2 této kapitoly.

Článek 41

Právo na styk s dítětem

1. Právo na styk s dítětem, uvedené v čl. 40 odst. 1 písm. a), přiznané vykonatelným rozhodnutím vydaným v jednom členském státě se uznává a je vykonatelné v jiném členském státě bez nutnosti prohlášení vykonatelnosti a bez možnosti námitky proti uznání rozhodnutí, pokud bylo rozhodnutí osvědčeno v členském státě původu v souladu s odstavcem 2.

I v případě, že vnitrostátní právo nestanoví vykonatelnost rozhodnutí přiznávajícího právo na styk s dítětem ze zákona, může původní soud prohlásit rozhodnutí za vykonatelné bez ohledu na případný opravný prostředek.

2. Původní soudce vystaví osvědčení uvedené v odstavci 1 na jednotném formuláři obsaženém v příloze III (osvědčení týkající se práva na styk s dítětem) pouze, pokud

a) v případě vydání rozsudku pro zmeškání byla osoba, která se k řízení nedostavila, písemně vyrozuměna o zahájeném řízení v dostatečném předstihu a takovým způsobem, který by této osobě umožnil přípravu na jednání před soudem, nebo byla osobě písemnost doručena, ale nikoli v souladu s těmito podmínkami, nicméně je zjištěno, že tato osoba rozhodnutí jednoznačným způsobem přijala;

b) všechny dotčené strany dostaly příležitost být vyslechnuty,

a

c) dítě dostalo příležitost být vyslechnuto, pokud nebyl výslech považován za nevhodný s přihlédnutím k jeho věku nebo stupni vyspělosti.

Osvědčení se vyhotovuje v jazyce rozhodnutí.

3. V případě, že má právo na styk s dítětem v době vydání rozhodnutí přeshraniční povahu, vydává se osvědčení z moci úřední v okamžiku, kdy se rozhodnutí stane vykonatelným, byť i jen předběžně. Pokud situace až následně získá přeshraniční povahu, vydává se osvědčení na žádost jedné ze stran.

Článek 42

Navrácení dítěte

1. Vykonatelné rozhodnutí stanovící navrácení dítěte, uvedené v čl. 40 odst. 1 písm. b), vydané v jednom členském státě se uznává a je vykonatelné v jiném členském státě bez nutnosti prohlášení vykonatelnosti a bez možnosti námitky proti uznání rozhodnutí, pokud bylo rozhodnutí osvědčeno v členském státě původu v souladu s odstavcem 2.

I v případě, že vnitrostátní právo nestanoví vykonatelnost rozhodnutí požadujícího navrácení dítěte podle čl. 11 odst. 8 ze zákona, může původní soud prohlásit rozhodnutí za vykonatelné bez ohledu na případný opravný prostředek.

2. Původní soudce, který vydal rozhodnutí uvedené v čl. 40 odst. 1 písm. b), vystaví osvědčení uvedené v odstavci 1, pouze pokud

a) dítě dostalo příležitost být vyslechnuto, pokud nebyl výslech považován za nevhodný s přihlédnutím k jeho věku nebo stupni vyspělosti;

b) strany dostaly příležitost být vyslechnuty a

c) soud při vydání svého rozhodnutí přihlédl k důvodům a důkazům, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí podle článku 13 Haagské úmluvy z roku 1980.

V případě, že soud nebo jiný orgán přijme opatření k zajištění ochrany dítěte po jeho navrácení do státu jeho obvyklého bydliště, obsahuje osvědčení údaje o těchto opatřeních.

Původní soudce bez návrhu vystaví osvědčení na jednotném formuláři obsaženém v příloze IV (osvědčení týkající se navrácení dítěte).

Osvědčení se vyhotovuje v jazyce rozhodnutí.

Článek 43

Oprava osvědčení

1. Na veškeré opravy osvědčení se použije právo členského státu původu.

2. Proti vydání osvědčení na základě čl. 41 odst. 1 nebo čl. 42 odst. 1 nelze podat opravný prostředek.

Článek 44

Účinnost osvědčení

Osvědčení je účinné pouze v mezích vykonatelnosti rozhodnutí.

Článek 45

Písemnosti

1. Strana, která žádá o výkon rozhodnutí, musí předložit

a) jedno vyhotovení rozhodnutí, které splňuje podmínky nezbytné pro uznání jeho pravosti,

a

b) osvědčení uvedené v čl. 41 odst. 1 nebo v čl. 42 odst. 1.

2. Pro účely tohoto článku

- se k osvědčení uvedenému v čl. 41 odst. 1 přikládá překlad bodu 12 týkajícího se podmínek pro výkon práva na styk s dítětem,

- se k osvědčení uvedenému v čl. 42 odst. 1 přikládá překlad jeho bodu 14 týkajícího se podmínek k provádění opatření přijatých pro zajištění navrácení dítěte.

Překlad musí být proveden do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků členského státu výkonu nebo do jiného jazyka, který členský stát výkonu výslovně přijme. Překlad musí být ověřen osobou k tomu způsobilou v jednom z členských států.

ODDÍL 5

Veřejné listiny a dohody

Článek 46

Veřejné listiny přijaté a vykonatelné v jednom členském státě a dohody stran vykonatelné v členském státě původu jsou uznávány a prohlašovány za vykonatelné za stejných podmínek jako rozhodnutí.

ODDÍL 6

Jiná ustanovení

Článek 47

Vykonávací řízení

1. Vykonávací řízení se řídí právem členského státu výkonu.
2. Každé rozhodnutí vydané soudem jiného členského státu a prohlášené za vykonatelné v souladu s oddílem 2 nebo osvědčené v souladu s čl. 41 odst. 1 nebo čl. 42 odst. 1 se vykoná v členském státě výkonu za stejných podmínek, za jakých by bylo v tomto členském státě vykonáno, kdyby v něm bylo i vydáno.

Zejména rozhodnutí, které bylo osvědčeno v souladu s čl. 41 odst. 1 nebo čl. 42 odst. 1, nelze vykonat, pokud je neslučitelné s později vydaným vykonatelným rozhodnutím.

Článek 48

Praktické podmínky výkonu práva na styk s dítětem

1. Soudy členského státu výkonu mohou stanovit praktické podmínky organizace výkonu práva na styk s dítětem, pokud nezbytné podmínky nebyly zcela nebo dostatečně uvedeny v rozhodnutí vydaném soudy členského státu příslušnými ve věci a za předpokladu, že základní obsah tohoto rozhodnutí je nedotčen.
2. Praktické podmínky stanovené podle odstavce 1 pozbývají účinnosti na základě pozdějšího rozhodnutí soudu členského státu příslušného rozhodnout ve věci.

Článek 49

Náklady

Ustanovení této kapitoly, vyjma oddíl 4, se rovněž použijí na stanovení výše nákladů řízení podle tohoto nařízení a na výkon rozhodnutí o těchto nákladech.

Článek 50

Právní pomoc

Navrhovatel, jemuž se v členském státě původu dostává výhod úplné nebo částečné právní pomoci nebo který je osvobozen od úhrady nákladů řízení nebo poplatků, je oprávněn v rámci postupů podle článků 21, 28, 41, 42 a 48 požívat nejvýhodnější právní pomoci nebo nejrozsáhlejšího osvobození od úhrady nákladů řízení nebo poplatků podle práva členského státu výkonu.

Článek 51

Záruka nebo jistota

Po straně, která v jednom členském státě navrhuje výkon rozhodnutí vydaného v jiném členském státě, nemůže být požadována žádná záruka ani jistota, jakkoli označená z toho důvodu, že

- a) nemá obvyklé bydliště v členském státě, v němž je výkon rozhodnutí navrhován, nebo
- b) je cizím státním příslušníkem, nebo pokud navrhuje výkon rozhodnutí ve Spojeném království nebo v Irsku, nemá v žádném z těchto členských států "domicil".

Článek 52

Legalizace nebo další podobné formality

Písemnosti, na něž odkazují články 37, 38 a 45, nebo písemnosti o procesní plné moci nevyžadují legalizaci ani jiné podobné formality.

KAPITOLA IV

SPOLUPRÁCE MEZI ÚSTŘEDNÍMI ORGÁNY VE VĚCECH RODIČOVSKÉ ZODPOVĚDNOSTI

Článek 53

Určení

Každý členský stát určí jeden nebo více ústředních orgánů, které budou nápomocny při používání tohoto nařízení, a stanoví místní nebo věcnou příslušnost každého orgánu. V případě, že členský stát určil více než jeden ústřední orgán, zasílají se sdělení obvykle přímo danému příslušnému ústřednímu orgánu. Pokud se sdělení zašle nepříslušnému ústřednímu orgánu, odpovídá tento orgán za předání sdělení příslušnému ústřednímu orgánu a za informování odesílatele v tomto smyslu.

Článek 54

Obecné úkoly

Ústřední orgány sdělují informace o vnitrostátních právních předpisech a řízeních a přijímají opatření ke zdokonalení používání tohoto nařízení a k posílení jejich spolupráce. Za tímto účelem se využívá Evropská soudní síť pro občanské a obchodní věci, zřízená rozhodnutím 2001/470/ES.

Článek 55

Spolupráce ve věcech týkajících se rodičovské zodpovědnosti

Ústřední orgány na žádost ústředního orgánu jiného členského státu nebo nositele rodičovské zodpovědnosti spolupracují v jednotlivých věcech v zájmu dosažení cílů tohoto nařízení. Proto činí přímo nebo prostřednictvím orgánů veřejné moci nebo jiných subjektů veškeré potřebné kroky v souladu s právem tohoto členského státu ve věci ochrany osobních údajů, aby

a) shromažďovaly a vyměňovaly informace;

i) o situaci dítěte;

ii) o probíhajících řízeních nebo

iii) o rozhodnutích týkajících se dítěte;

b) poskytovaly informace a pomoc nositelům rodičovské zodpovědnosti, kteří žádají o uznání a výkon rozhodnutí na jejich území, zejména ve věci práva na styk s dítětem a na navrácení dítěte;

c) usnadňovaly komunikaci soudů, zejména při aplikaci čl. 11 odst. 6 a 7 a čl. 15;

d) poskytovaly informace a pomoc, které soudy potřebují při používání článku 56 a

e) usnadňovaly uzavírání dohod mezi nositeli rodičovské zodpovědnosti uchýlením se ke zprostředkování či k jiným prostředkům a usnadňovaly přeshraniční spolupráci v této věci.

Článek 56

Umístění dítěte v jiném členském státě

1. V případě, že soud příslušný podle článků 8 až 15 zvažuje umístění dítěte do ústavní péče nebo do pěstounské rodiny a pokud k tomuto umístění má dojít v jiném členském státě, soud nejprve konzultuje ústřední orgán nebo jiný příslušný orgán tohoto členského státu, pokud se v tomto jiném členském státě pro vnitrostátní případy umístění dětí vyžaduje zásah orgánu veřejné moci.

2. Rozhodnutí o umístění uvedené v odstavci 1 lze v dožadujícím členském státě vydat, pouze pokud příslušný orgán dožádaného členského státu s umístěním souhlasil.

3. Postupy pro konzultaci nebo udělení souhlasu uvedené v odstavcích 1 a 2 se řídí vnitrostátním právem dožádaného členského státu.

4. V případě, že soud příslušný podle článků 8 až 15 rozhodne o umístění dítěte do pěstounské rodiny a pokud k tomuto umístění má dojít v jiném členském státě a pro vnitrostátní případy umístění dětí se v tomto členském státě nevyžaduje žádný zásah orgánu veřejné moci, uvědomí o tom příslušný soud ústřední orgán nebo jiný příslušný orgán tohoto členského státu.

Článek 57

Způsob práce

1. Každý nositel rodičovské zodpovědnosti může ústřednímu orgánu členského státu, ve kterém má obvyklé bydliště, nebo ústřednímu orgánu členského státu, ve kterém má dítě obvyklé bydliště nebo ve kterém se dítě zdržuje, podat žádost o pomoc podle článku 55. Obecně žádost musí zahrnovat všechny dostupné údaje, které by mohly usnadnit výkon. Pokud se žádost o pomoc týká uznání nebo výkonu rozhodnutí ve věci rodičovské zodpovědnosti, které spadá do oblasti působnosti tohoto nařízení, přiloží nositel rodičovské zodpovědnosti odpovídající osvědčení stanovená v článku 39, čl. 41 odst. 1 nebo čl. 42 odst. 1.
2. Členské státy oznámí Komisi úřední jazyk nebo jazyky orgánů Společenství jiné než své vlastní, ve kterých jsou přípustná sdělení ústředním orgánům.
3. Pomoc poskytovaná ústředními orgány podle článku 55 je bezplatná.
4. Každý ústřední orgán hradí vlastní náklady.

Článek 58

Schůze

1. Pro usnadnění používání tohoto nařízení se ústřední orgány pravidelně scházejí.
2. Tyto schůze jsou svolávány v souladu s rozhodnutím 2001/470/ES o vytvoření Evropské soudní sítě pro občanské a obchodní věci.

KAPITOLA V

VZTAH K JINÝM NÁSTROJŮM

Článek 59

Vztah k jiným nástrojům

1. Aniž jsou dotčeny články 60, 63, 64 a odstavec 2 tohoto článku, nahrazuje toto nařízení mezi členskými státy smlouvy platné v okamžiku vstupu tohoto nařízení v platnost, které byly uzavřeny mezi dvěma nebo více členskými státy ve věcech upravených tímto nařízením.
 2. a) Finsko a Švédsko mají možnost prohlásit, že se na jejich vzájemné vztahy zcela nebo zčásti použije Úmluva ze dne 6. února 1931 mezi Dánskem, Finskem, Islandem, Norskem a Švédskem zahrnující ustanovení mezinárodního práva soukromého o manželství, osvojení a poručnictví, spolu se závěrečným protokolem k této úmluvě, namísto pravidel obsažených v tomto nařízení. Tato prohlášení se připojí k tomuto nařízení a zveřejní se v Úředním věstníku Evropské unie. Tato prohlášení je možné kdykoli zcela nebo zčásti odvolat.
 - b) Mezi občany Evropské unie musí být zachována zásada nediskriminace na základě státní příslušnosti.
 - c) Pravidla pro určení příslušnosti obsažená v jakékoliv úmluvě uzavřené v budoucnu mezi členskými státy podle písmene a), která se bude týkat věcí upravených tímto nařízením, musí být v souladu s pravidly pro určení příslušnosti stanovenými tímto nařízením.
 - d) Rozhodnutí vydaná podle pravidel o určení příslušnosti odpovídajících pravidlům uvedeným v kapitole II tohoto nařízení v některém ze severských států, který učinil prohlášení uvedené v písmenu a), se v jiných členských státech uznají a vykonají podle pravidel stanovených v kapitole III tohoto nařízení.
3. Členské státy zašlou Komisi
 - a) opisy dohod a jednotných právních předpisů, které tyto dohody uvedené v odst. 2 písm. a) a c) provádějí;
 - b) oznámení o vypovězení nebo změně těchto dohod nebo jednotných právních předpisů.

Článek 60

Vztahy k některým mnohostranným úmluvám

Pokud se týče věcí upravených tímto nařízením, má ve vztazích mezi členskými státy toto nařízení přednost před těmito úmluvami:

- a) Haagská úmluva ze dne 5. října 1961 o pravomoci orgánů a použitelném právu při ochraně nezletilých,
- b) Lucemburská úmluva ze dne 8. září 1967 o uznávání rozhodnutí týkajících se rozluky manželů,

- c) Haagská úmluva ze dne 1. června 1970 o uznávání rozvodů a zrušení manželského soužití,
- d) Evropská úmluva ze dne 20. května 1980 o uznávání a výkonu rozhodnutí o výchově dětí a obnovení výchovy dětí

a

- e) Haagská úmluva ze dne 25. října 1980 o občanskoprávních aspektech mezinárodních únosů dětí.

Článek 61

Vztah k Haagské úmluvě ze dne 19. října 1996 o pravomoci orgánů, použitelném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a spolupráci ve věcech rodičovské zodpovědnosti a opatření k ochraně dětí

Pokud jde o vztah k Haagské úmluvě ze dne 19. října 1996 o pravomoci orgánů, použitelném právu, uznávání a výkonu rozhodnutí a spolupráci ve věcech rodičovské zodpovědnosti a opatření k ochraně dětí, použije se toto nařízení

- a) v případě, že dotčené dítě má obvyklé bydliště na území členského státu;
- b) ohledně uznávání a výkonu rozhodnutí vydaného soudem členského státu na území jiného členského státu, i pokud má dotčené dítě obvyklé bydliště na území třetího státu, který je smluvní stranou uvedené úmluvy.

Článek 62

Rozsah účinnosti

1. Dohody a úmluvy uvedené v čl. 59 odst. 1 a v člancích 60 a 61 jsou i nadále účinné ve vztahu k věcem neupraveným tímto nařízením.
2. Úmluvy uvedené v článku 60, zejména Haagská úmluva z roku 1980, jsou i nadále účinné mezi členskými státy, které jsou jejich smluvními stranami, v souladu s článkem 60.

Článek 63

Smlouvy se Svatým stolcem

1. Toto nařízení platí, aniž je dotčena mezinárodní smlouva (konkordát) mezi Svatým stolcem a Portugalskem, uzavřená ve Vatikánu dne 7. května 1940.
2. Každé rozhodnutí týkající se neplatnosti manželství přijaté na základě smlouvy uvedené v odstavci 1 se v členských státech uzná za podmínek stanovených v kapitole III oddílu 1.
3. Odstavce 1 a 2 se rovněž vztahují na tyto mezinárodní smlouvy (konkordáty) se Svatým stolcem:
 - a) Lateránská smlouva ze dne 11. února 1929 mezi Itálií a Svatým stolcem, ve znění dohody a jejího dodatkového protokolu podepsaných v Římě dne 18. února 1984;
 - b) Dohoda mezi Svatým stolcem a Španělskem o právních záležitostech ze dne 3. ledna 1979.
4. Uznávání rozhodnutí uvedených v odstavci 2 může v Itálii nebo ve Španělsku podléhat stejným pravidlům a kontrolám, které se používají pro rozhodnutí církevních soudů vydaná v souladu s mezinárodními smlouvami uzavřenými se Svatým stolcem, uvedenými v odstavci 3.
5. Členské státy zašlou Komisi
 - a) opisy smluv uvedených v odstavcích 1 a 3,
 - b) oznámení o vypovězení nebo změnách těchto smluv.

KAPITOLA VI

PŘECHODNÁ USTANOVENÍ

Článek 64

1. Toto nařízení se použije pouze na soudní řízení zahájená, na veřejné listiny přijaté nebo na dohody uzavřené mezi stranami po dni použitelnosti tohoto nařízení stanoveném v článku 72.
2. Rozhodnutí vydaná po dni použitelnosti tohoto nařízení v řízeních zahájených před tímto dnem, ale po vstupu nařízení (ES) č. 1347/2000 v platnost, jsou uznávána a vykonávána v souladu s kapitolou III tohoto nařízení, jestliže příslušnost soudu byla určena na základě pravidel, která jsou v souladu s pravidly uvedenými buď v kapitole II tohoto nařízení, nebo v nařízení (ES) č.

1347/2000, nebo ve smlouvě uzavřené mezi členským státem původu a dožádaným členským státem, která byla platná v době zahájení řízení.

3. Rozhodnutí vydaná přede dnem použitelnosti tohoto nařízení v řízeních zahájených po vstupu nařízení (ES) č. 1347/2000 v platnost, jsou uznávána a vykonávána v souladu s kapitolou III tohoto nařízení, jestliže se týkají rozvodu, rozluky nebo prohlášení manželství za neplatné nebo pokud se jedná o rozhodnutí ve věci rodičovské zodpovědnosti obou manželů k dětem vydaného při příležitosti některého z těchto řízení ve věcech manželských.

4. Rozhodnutí vydaná přede dnem použitelnosti tohoto nařízení, ale po dni vstupu nařízení (ES) č. 1347/2000 v platnost, v řízeních zahájených přede dnem vstupu nařízení (ES) č. 1347/2000 v platnost jsou uznávána a vykonávána v souladu s kapitolou III tohoto nařízení, jestliže se týkají rozvodu, rozluky nebo prohlášení manželství za neplatné, nebo pokud se jedná o rozhodnutí ve věci rodičovské zodpovědnosti obou manželů k dětem vydané při příležitosti některého z těchto řízení ve věcech manželských a jestliže příslušnost soudu byla určena na základě pravidel, která jsou v souladu s pravidly uvedenými buď v kapitole II tohoto nařízení, nebo v nařízení (ES) č. 1347/2000, nebo ve smlouvě uzavřené mezi členským státem původu a dožádaným členským státem, která byla platná v době zahájení řízení.

KAPITOLA VII

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 65

Přezkum

Nejpozději 1. ledna 2012 a následně každých pět let předloží Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru zprávu o uplatňování tohoto nařízení na základě informací poskytnutých členskými státy a v případě potřeby se ke zprávě přiloží návrhy změn.

Článek 66

Členské státy se dvěma nebo více právními systémy

S ohledem na členský stát, ve kterém platí v různých územních celcích dva nebo více právních systémů nebo souborů pravidel upravujících věci, na něž se vztahuje toto nařízení,

- a) se odkazem na obvyklé bydliště v tomto členském státě rozumí bydliště v územním celku;
- b) se odkaz na státní příslušnost nebo v případě Spojeného království "domicil" vztahuje k územnímu celku určenému právem tohoto státu;
- c) se odkaz na orgán členského státu vztahuje k orgánu dotčeného územního celku tohoto státu;
- d) se odkaz na právo dožádaného státu vztahuje k právu územního celku, ve kterém se žádá přiznání příslušnosti, uznání nebo výkon.

Článek 67

Údaje o ústředních orgánech a přípustných jazycích

Členské státy sdělí Komisi do tří měsíců po vstupu tohoto nařízení v platnost

- a) názvy, adresy a komunikační prostředky ústředních orgánů určených na základě článku 53,
- b) jazyky přípustné pro sdělení ústředním orgánům na základě čl. 57 odst. 2

a

- c) jazyky přípustné pro vydání osvědčení o právu na styk s dítětem na základě čl. 45 odst. 2.

Členské státy sdělí Komisi veškeré změny těchto údajů.

Komise tyto údaje zveřejní.

Článek 68

Údaje o soudech a opravných řízeních

Členské státy zašlou Komisi seznamy soudů a opravných řízení uvedené v člácích 21, 29, 33 a 34 a veškeré jejich změny.

Komise tyto údaje aktualizuje a zveřejňuje je formou zveřejnění v Úředním věstníku Evropské unie a jinými vhodnými způsoby.

Článek 69

Změny příloh

Změny jednotlivých formulářů uvedených v přílohách I až IV se přijímají s postupem podle čl. 70 odst. 2.

Článek 70

Výbor

1. Komisi je nápomocen výbor (dále jen "výbor").
2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použijí se články 3 a 7 rozhodnutí 1999/468/ES.
3. Výbor přijme svůj jednací řád.

Článek 71

Zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000

1. Nařízení (ES) č. 1347/2000 se zrušuje dnem použitelnosti tohoto nařízení.
2. Odkazy na nařízení (ES) č. 1347/2000 se považují za odkazy na toto nařízení v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze V.

Článek 72

Vstup v platnost

Toto nařízení vstupuje v platnost dnem 1. srpna 2004.

Použije se ode dne 1. března 2005, s výjimkou článků 67, 68, 69 a 70, které se použijí ode dne 1. srpna 2004.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné v členských státech v souladu se Smlouvou o založení Evropského společenství.

V Bruselu dne 27. listopadu 2003.

Za Radu

předseda

R. Castelli

[1] Úř. věst. C 203 E, 27.8.2002, s. 155.

[2] Stanovisko ze dne 20. září 2002 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

[3] Úř. věst. C 61, 14.3.2003, s. 76.

[4] Úř. věst. L 160, 30.6.2000, s. 19.

[5] Při přijetí nařízení (ES) č. 1347/2000 vzala Rada na vědomí vysvětlující zprávu k úmluvě, kterou vypracoval prof. Alegria Borrás (Úř. věst. C 221, 16.7.1998, s. 27).

[6] Úř. věst. C 234, 15.8.2000, s. 7.

[7] Úř. věst. L 12, 16.1.2001, s. 1. Nařízení naposledy pozměněné nařízením Komise (ES) č. 1496/2002 (Úř. věst. L 225, 22.8.2002, s. 13).

[8] Úř. věst. L 160, 30.6.2000, s. 37.

[9] Úř. věst. L 174, 27.6.2001, s. 1.

[10] Úř. věst. L 174, 27.6.2001, s. 25.

[11] Úř. věst. L 184, 17.7.1999, s. 23.

PŘÍLOHA I

OSVĚDČENÍ UVEDENÉ V ČLÁNKU 39 TÝKAJÍCÍ SE ROZHODNUTÍ VE VĚCÍCH MANŽELSKÝCH [1]

1. Členský stát původu
2. Soud nebo orgán, který osvědčení vydal
 - 2.1 Název
 - 2.2 Adresa

- 2.3 Telefon/fax/e-mail
 - 3. Údaje o manželství
 - 3.1 Manželka
 - 3.1.1 Příjmení, jména
 - 3.1.2 Adresa
 - 3.1.3 Země a místo narození
 - 3.1.4 Den narození
 - 3.2 Manžel
 - 3.2.1 Příjmení, jména
 - 3.2.2 Adresa
 - 3.2.3 Země a místo narození
 - 3.2.4 Den narození
 - 3.3 Země, místo (pokud je k dispozici) a den uzavření manželství
 - 3.3.1 Země uzavření manželství
 - 3.3.2 Místo uzavření manželství (pokud je k dispozici)
 - 3.3.3 Den uzavření manželství
 - 4. Soud, který vydal rozhodnutí
 - 4.1 Název soudu
 - 4.2 Sídlo soudu
 - 5. Rozhodnutí
 - 5.1 Den
 - 5.2 Číslo jednací
 - 5.3 Druh rozhodnutí
 - 5.3.1 Rozvod
 - 5.3.2 Prohlášení manželství za neplatné
 - 5.3.3 Rozluka
 - 5.4 Byl vydán rozsudek pro zmeškání?
 - 5.4.1 Ne
 - 5.4.2 Ano [2]
 - 6. Jména stran, kterým byla poskytnuta právní pomoc
 - 7. Podléhá rozhodnutí dále opravným prostředkům podle práva členského státu původu?
 - 7.1 Ne
 - 7.2 Ano
 - 8. Den nabytí právní moci v členském státě, ve kterém bylo rozhodnutí vydáno
 - 8.1 Rozvod
 - 8.2 Rozluka
- V ..., dne ...

Podpis a/nebo razítko

[1] Nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000.

[2] Nutno přiložit listiny uvedené v čl. 37 odst. 2.

PŘÍLOHA II

OSVĚDČENÍ UVEDENÉ V ČLÁNKU 39 TÝKAJÍCÍ SE ROZHODNUTÍ VE VĚCI RODIČOVSKÉ ZODPOVĚDNOSTI [1]

1. Členský stát původu
2. Soud nebo orgán, který osvědčení vydal
 - 2.1 Název
 - 2.2 Adresa
 - 2.3 Telefon/fax/e-mail
3. Nositel(é) práva na styk s dítětem
 - 3.1 Příjmení, jména
 - 3.2 Adresa
 - 3.3 Den a místo narození (pokud jsou tyto údaje k dispozici)
4. Nositelé rodičovské zodpovědnosti odlišní od těch, kteří jsou uvedeni v bodě 3 [2]
 - 4.1 4.1.1 Příjmení, jména
 - 4.1.2 Adresa
 - 4.1.3 Den a místo narození (pokud jsou tyto údaje k dispozici)
 - 4.2 4.2.1 Příjmení, jména
 - 4.2.2 Adresa
 - 4.2.3 Den a místo narození (pokud jsou tyto údaje k dispozici)
 - 4.3 4.3.1 Příjmení, jména
 - 4.3.2 Adresa
 - 4.3.3 Den a místo narození (pokud jsou tyto údaje k dispozici)
5. Soud, který vydal rozhodnutí
 - 5.1 Název soudu
 - 5.2 Sídlo soudu
6. Rozhodnutí
 - 6.1 Den
 - 6.2 Číslo jednací
 - 6.3 Byl vydán rozsudek pro zmeškání?
 - 6.3.1 Ne
 - 6.3.2 Ano [3]
7. Děti, na které se vztahuje rozhodnutí [4]
 - 7.1 Příjmení, jména a den narození
 - 7.2 Příjmení, jména a den narození
 - 7.3 Příjmení, jména a den narození
 - 7.4 Příjmení, jména a den narození
8. Jména stran, kterým byla poskytnuta právní pomoc
9. Potvrzení o vykonatelnosti rozhodnutí a o doručení
 - 9.1 Je rozhodnutí vykonatelné podle práva členského státu původu?
 - 9.1.1 Ano
 - 9.1.2 Ne
 - 9.2 Bylo straně, vůči níž je výkon navrhován, rozhodnutí doručeno?
 - 9.2.1 Ano
 - 9.2.1.1 Příjmení, jména strany
 - 9.2.1.2 Adresa

9.2.1.3 Den doručení

9.2.2 Ne

10. Zvláštní údaje o rozhodnutích o právu na styk s dítětem, pokud je podle článku 28 vyžadována doložka o vykonatelnosti. Tuto možnost stanoví čl. 40 odst. 2.

10.1 Podmínky výkonu práva na styk s dítětem (v rozsahu uvedeném v rozhodnutí)

10.1.1 Den, čas

10.1.1.1 Začátek

10.1.1.2 Konec

10.1.2 Místo

10.1.3 Zvláštní povinnosti nositelů rodičovské zodpovědnosti

10.1.4 Zvláštní povinnosti osoby s právem na styk s dítětem

10.1.5 Případná omezení spojená s výkonem práva na styk s dítětem

11. Zvláštní údaje pro rozhodnutí o navrácení dítěte, pokud je podle článku 28 vyžadována doložka o vykonatelnosti. Tuto možnost stanoví čl. 40 odst. 2.

11.1 Rozhodnutí ukládá navrácení dítěte

11.2 Osoba, které má být dítě navraceno (v rozsahu uvedeném v rozhodnutí)

11.2.1 Příjmení, jména

11.2.2 Adresa

V ..., dne ...

Podpis a/nebo razítko

[1] Nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000.

[2] V případech společné péče o dítě může být osoba již uvedená v bodě 3 uvedena i v bodě 4.

[3] Nutno přiložit listiny uvedené v čl. 37 odst. 2.

[4] Pokud je dětí více než čtyři, použijte další formulář.

PŘÍLOHA III

OSVĚDČENÍ UVEDENÉ V ČL. 41 ODS. DÍTĚTEM [1]

1. Členský stát původu

2. Soud nebo orgán, který osvědčení vydal

2.1 Název

2.2 Adresa

2.3 Telefon/fax/e-mail

3. Nositel(é) práva na styk s dítětem

3.1 Příjmení, jméno

3.2 Adresa

3.3 Den a místo narození (pokud jsou tyto údaje k dispozici)

4. Nositelé rodičovské zodpovědnosti odlišní od těch, kteří jsou uvedeni v bodě 3 [2], [3].

4.1 4.1.1 Příjmení, jména

4.1.2 Adresa

4.1.3 Den a místo narození (pokud jsou tyto údaje k dispozici)

4.2 4.2.1 Příjmení, jména

4.2.2 Adresa

4.2.3 Den a místo narození (pokud jsou tyto údaje k dispozici)

- 4.3 Jiná osoba
 - 4.3.1 Příjmení, jména
 - 4.3.2 Adresa
 - 4.3.3 Den a místo narození (pokud jsou tyto údaje k dispozici)
- 5. Soud, který vydal rozhodnutí
 - 5.1 Název soudu
 - 5.2 Sídlo soudu
- 6. Rozhodnutí
 - 6.1 Den
 - 6.2 Číslo jednací
- 7. Děti, na které se rozhodnutí vztahuje [4]
 - 7.1 Příjmení, jména a den narození
 - 7.2 Příjmení, jména a den narození
 - 7.3 Příjmení, jména a den narození
 - 7.4 Příjmení, jména a den narození
- 8. Podléhá rozhodnutí dále opravným prostředkům podle práva členského státu původu?
 - 8.1 Ano
 - 8.2 Ne
- 9. V případě vydání rozsudku pro zmeškání byl straně, která se k řízení nedostavila, doručen návrh na zahájení řízení nebo jiná obdobná písemnost v dostatečném předstihu a takovým způsobem, který by této osobě umožnil přípravu na jednání před soudem, nebo byla osobě písemnost doručena, ale nikoli v souladu s těmito podmínkami, nicméně je zjištěno, že tato osoba rozhodnutí jednoznačným způsobem přijala
- 10. Všechny zúčastněné strany dostaly příležitost být vyslechnuty
- 11. Děti dostaly příležitost být vyslechnuty, pokud nebyl výslech považován za nevhodný s přihlédnutím k jejich věku nebo stupni vyspělosti
- 12. Praktické podmínky výkonu práva na styk s dítětem (v rozsahu uvedeném v rozhodnutí)
 - 12.1 Den, čas
 - 12.1.1 Začátek
 - 12.1.2 Konec
 - 12.2 Místo
 - 12.3 Zvláštní povinnosti nositelů rodičovské zodpovědnosti
 - 12.4 Zvláštní povinnosti osoby s právem na styk s dítětem
 - 12.5 Omezení spojená s výkonem práva na styk s dítětem
- 13. Jména stran, kterým byla poskytnuta právní pomoc

V ..., dne ...

Podpis a/nebo razítko

[1] Nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000.

[2] V případech společné péče o dítě může být osoba již uvedená v bodě 3 uvedena i v bodě 4.

[3] Zaškrtněte křížkem pole odpovídající osobě, vůči které má být rozhodnutí vykonáno.

[4] Pokud je dětí více než čtyři, použijte další formulář.

PŘÍLOHA IV

OSVĚDČENÍ UVEDENÉ V ČL. 42 Odst. 1 TÝKAJÍCÍ SE NAVRÁCENÍ DÍTĚTE [1]

1. Členský stát původu
2. Soud nebo orgán, který osvědčení vydal
 - 2.1 Název
 - 2.2 Adresa
 - 2.3 Telefon./fax/e-mail
3. Osoba, které má být dítě navráceno (v rozsahu uvedeném v rozhodnutí)
 - 3.1 Příjmení, jména
 - 3.2 Adresa
 - 3.3 Den a místo narození (pokud jsou tyto údaje k dispozici)
4. Nositelé rodičovské zodpovědnosti [2]
 - 4.1 Matka
 - 4.1.1 Příjmení, jména
 - 4.1.2 Adresa (pokud je tento údaj k dispozici)
 - 4.1.3 Den a místo narození (pokud jsou tyto údaje k dispozici)
 - 4.2 Otec
 - 4.2.1 Příjmení, jména
 - 4.2.2 Adresa (pokud je tento údaj k dispozici)
 - 4.2.3 Den a místo narození (pokud jsou tyto údaje k dispozici)
 - 4.3 Jiná osoba
 - 4.3.1 Příjmení, jména
 - 4.3.2 Adresa (pokud je tento údaj k dispozici)
 - 4.3.3 Den a místo narození (pokud jsou tyto údaje k dispozici)
5. Odpůrce (pokud jsou tyto údaje k dispozici)
 - 5.1 Příjmení, jména
 - 5.2 Adresa (pokud je tento údaj k dispozici)
6. Soud, který vydal rozhodnutí
 - 6.1 Název soudu
 - 6.2 Sídlo soudu
7. Rozhodnutí
 - 7.1 Den
 - 7.2 Číslo jednací
8. Děti, na které se rozhodnutí vztahuje [3]
 - 8.1 Příjmení, jména a den narození
 - 8.2 Příjmení, jména a den narození
 - 8.3 Příjmení, jména a den narození
 - 8.4 Příjmení, jména a den narození
9. Rozhodnutí ukládá navrácení dítěte
10. Je rozhodnutí vykonatelné v členském státě původu?
 - 10.1 Ano
 - 10.2 Ne
11. Děti dostaly příležitost být vyslechnuty, pokud nebyl výslech považován za nevhodný s přihlédnutím k jejich věku nebo stupni vyspělosti
12. Strany dostaly příležitost být vyslechnuty

13. Rozhodnutí ukládá navrácení dětí a soud při vydání svého rozhodnutí přihlédl k důvodům a důkazům pro rozhodnutí vydané podle článku 13 Haagské úmluvy ze dne 25. října 1980 o občanskoprávních aspektech mezinárodních únosů dětí

14. Dle potřeby údaje o opatřeních přijatých soudy nebo orgány k zajištění ochrany dítěte po jeho navrácení do členského státu jeho obvyklého bydliště

15. Jména stran, kterým byla poskytnuta právní pomoc

V ..., dne ...

Podpis a/nebo razítko

[1] Nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000.

[2] Nepovinný údaj.

[3] Pokud je dětí více než čtyři, použijte další formulář.

PŘÍLOHA V

SROVNÁVACÍ TABULKA K NAŘÍZENÍ (ES) č. 1347/2000

Zrušené články | Odpovídající články nového znění |

1 | 1, 2 |

2 | 3 |

3 | 12 |

4 | |

5 | 4 |

6 | 5 |

7 | 6 |

8 | 7 |

9 | 17 |

10 | 18 |

11 | 16, 19 |

12 | 20 |

13 | 2, 49, 46 |

14 | 21 |

15 | 22, 23 |

16 | |

17 | 24 |

18 | 25 |

19 | 26 |

20 | 27 |

21 | 28 |

22 | 21, 29 |

23 | 30 |

24 | 31 |

25 | 32 |

26 | 33 |

27 | 34 |

28 | 35 |

29 | 36 |
30 | 50 |
31 | 51 |
32 | 37 |
33 | 39 |
34 | 38 |
35 | 52 |
36 | 59 |
37 | 60, 61 |
38 | 62 |
39 | |
40 | 63 |
41 | 66 |
42 | 64 |
43 | 65 |
44 | 68, 69 |
45 | 70 |
46 | 72 |
Příloha I | 68 |
Příloha II | 68 |
Příloha III | 68 |
Příloha IV | Příloha I |
Příloha V | Příloha II |

PŘÍLOHA VI

Prohlášení Švédska a Finska podle čl. 59 odst. 2 písm. a) nařízení Rady o soudní příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti, kterým se zrušuje nařízení (ES) č. 1347/2000

Prohlášení Švédska

Podle čl. 59 odst. 2 písm. a) nařízení Rady o soudní příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti, kterým se zrušuje nařízení (ES) č. 1347/2000, Švédsko prohlašuje, že úmluva ze dne 6. února 1931 mezi Dánskem, Finskem, Islandem, Norskem a Švédskem obsahující ustanovení mezinárodního práva soukromého o manželství, osvojení a poručnictví, společně se závěrečným protokolem k této úmluvě, se plně použije na vztahy mezi Švédskem a Finskem místo pravidel uvedeného nařízení.

Prohlášení Finska

Podle čl. 59 odst. 2 písm. a) nařízení Rady o soudní příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti, kterým se zrušuje nařízení (ES) č. 1347/2000, Finsko prohlašuje, že úmluva ze dne 6. února 1931 mezi Dánskem, Finskem, Islandem, Norskem a Švédskem obsahující ustanovení mezinárodního práva soukromého o manželství, osvojení a poručnictví, společně se závěrečným protokolem k této úmluvě, se plně použije na vztahy mezi Finskem a Švédskem místo pravidel uvedeného nařízení.